

Er ref: M2022/01470

Miljödepartementet
m.remissvar@regeringskansliet.se
jorgen.sundin@regeringskansliet.se

Vår ref: R:2022-33
Emma Berglund

emma.berglund@skogsindustrierna.se

Skogsindustriernas yttrande över EU-kommissionens förslag till förordning om restaurering av natur

Sammanfattning

Förslaget måste tydligare möjliggöra en avvägning mellan naturskydd och andra samhällsmål, samt utgå från nationella och lokala förutsättningar

- Skogsindustrierna välkomnar förslagets övergripande mål om att återställa utarmad natur för att stärka den biologiska mångfalden och bidra till hälsosamma ekosystem. Att säkerställa biologisk mångfald och motståndskraftiga skogar är grundläggande målsättningar för svensk skogsindustri.
- Skogsindustrierna anser att förslaget bör säkerställa att medlemsstaterna kan balansera restaureringsbehov med andra viktiga samhällsmål, till exempel tillgång till förnybar råvara, jobb och ekonomi. Vi är oroade över att detaljnivån i målformuleringar begränsar dessa möjligheter.
- Konsekvenser på inhemsk råvaruförsörjning måste beaktas i lagstiftningsprocessen, inklusive risken för ökat beroende av import från länder utanför EU. Skogsindustrierna anser att det är viktigt att hitta former där restaurering kan kombineras med aktivt skogsbruk, för att säkra både biologisk mångfald och produktion av förnybar råvara.

Sveriges nuvarande sätt att rapportera kan inte ligga till grund för efterlevnad av förordningen

- Skogsindustrierna bejakar att vi ska arbeta för en förbättring av naturtyper till 2050. För detta behövs referensvärden, kvalitetskrav och målnivåer som är funktionella och realistiska i svensk kontext, samt beaktar avvägningar mot andra samhällsmål. Regeringen bör verka för att medlemsstaterna själva ska fastställa referensarealer och kunna omvärdera sin rapportering.
- Skogsindustrierna anser att Sveriges nuvarande Artikel 17-rapportering under Art- och Habitatdirektivet är problematisk. Den behöver ses över och göras om. Nuvarande Artikel 17-rapportering kan inte ligga till grund för utformning och efterlevnad av restaureringsmålen. Då blir effekten av förslaget både orättvis och orimlig för Sverige. Vår metod skiljer sig från andra länders och resultatet blir missvisande till Sveriges nackdel.
- Nuvarande Artikel 17-rapportering utformades inte för att innebära en målsättning. Att använda den skulle innebära en enorm ökning av naturtyperna i areal räknat, en konsekvens som inte har föregåtts av en politisk avvägning och med stora och ej utredda konsekvenser för ekonomi, energiförsörjning, landsbygdsutveckling, skogsnäring, bioekonomi, markägare etc. Behovet av en sådan politisk avvägning framförs även av Skogsutredningen 2019 (SOU 2020:73).
- Enligt Skogsstyrelsens analys skulle 1,6 miljoner hektar skog som idag ligger på virkesproduktionsmark behöva undantas från skogsbruk till 2050 för att uppfylla restaureringskraven om nuvarande rapporterings-metod används. Skogsstyrelsen bedömer att

detta motsvarar en statsfinansiell kostnad på ca 8 miljarder kr per år till 2050 och en årligt minskad virkesproduktion på 8 miljoner m³sk.

- Skogsindustrierna anser att även de vidare socio-ekonomiska effekterna samt möjligheterna till klimatomställning av en så kraftigt minskad virkesproduktion måste beaktas. Skogsindustrierna bedömer att en minskad virkesproduktion om 8 miljoner m³sk/år som minst skulle leda till:
 - Minskat förädlingsvärde med ca 10 miljarder SEK
 - Minskat antal sysselsatta med ca 10 000 personer
 - Riskerar att slå hårdast mot de mindre sågverken, som också ofta är en betydande kraft för att hålla landsbygden levande. I de regioner där skogsnäringen är som mest betydelsefull, står den för 5–10% av förädlingsvärde och antal sysselsatta.
 - Kan leda till minskad investeringsvilja, när osäkerheten om råvarutillgången ökar. Svenska skogsindustrier investerar årligen ca 12 miljarder SEK.
 - Minskar Sveriges möjligheter att ta ansvar att hjälpa andra delar av Europa och världen med tillgång på förnybara produkter och byggnadsmaterial som behövs i klimatomställningen.

Stärk tillvägagångssättet med övergripande EU-mål i kombination med att medlemsstaterna leder arbetet med restaurering

- Förslagets ansats att sätta övergripande mål för restaurering, men överlåta till medlemsstaterna att bestämma hur målen ska nås bör stärkas. Restaureringslagstiftningen kommer definiera hur Sverige ska arbeta med dessa frågor under lång tid framöver, och därmed bör regeringen verka för lagstiftningen sätter övergripande mål, men medger stora frihetsgrader till medlemsstaterna att bestämma prioriteringar, tillvägagångssätt och avvägningar mot andra samhällsmål.

De nationella restaureringsplanerna bör utformas av medlemsstaterna och Kommissionens inflytande begränsas

- De nationella restaureringsplanerna bör innehålla breda nationella konsekvensbedömningar, avvägning av intressen och beakta samhällsekonomisk kostnadseffektivitet. Att utgå från det nationella perspektivet ger goda förutsättningar för ett framgångsrikt restaureringsarbete, anpassat till varje lands förhållanden. I linje med att medlemsstaterna leder arbetet med restaurering, bör detaljeringsgraden över innehållet samt Kommissionens inflytande över planerna minska och de bör inte bedömas, godkännas eller ses över av Kommissionen.

Avstå från att fastställa skogsindikatorer på EU-nivå för all skogsmark eftersom detta går utöver fokus på att återställa förstörd natur

- Skogsindustrierna anser att det är viktigt att följa olika skogliga indikatorer, något som har gjorts i Sverige under lång tid. Däremot anser vi att förslaget med skogskriterier för all skogsmark i medlemsstaterna (artikel 10 och bilaga VI) går längre än förordningens mål att återställa försämrad natur och säkerställa skydd av arter och livsmiljöer enligt art- och habitatdirektivet. Skogsindustrierna anser därmed inte att det är proportionerligt i förhållande till förslagets syfte.

Delegerade akter bör inte användas för att ändra väsentliga delar av förordningen

- Skogsindustrierna motsätter sig att ändringar av väsentliga delar av lagstiftningen, som bilagorna till Artikel 4 och 10, ska göras genom delegerade akter. Dessa ändringar kan få långtgående konsekvenser och ändringar bör göras genom den normala lagstiftningsprocessen.

Övriga synpunkter på Artikel 4

- Målen i Artikel 1 samt dess koppling till övriga artiklar med specifika bindande mål måste klargöras. Vad innebär målet om 20% och "alla ekosystem i behov av restaurering"?
- Målformuleringen i artikel 4.1 bör ändras från att procentsatsen till 2030, 2040 respektive 2050 gäller för arealen för varje grupp av naturtyper till att gälla generellt för naturtyperna.
- Innebörden och konsekvenserna av artikel 4.3 är mycket otydliga och bör tydligare avgränsas och ses i ett landskapsperspektiv.
- Kravet på "icke-försämring" i artikel 4.6–4.7 bör beakta naturlig variation och endast gälla för skyddade områden för att undvika rättslig oklarhet.

Skogsindustriernas synpunkter

Förslaget måste tydligare möjliggöra en avvägning mellan naturskydd och andra samhällsmål, samt utgå från nationella och lokala förutsättningar

Skogsindustrierna stödjer och välkomnar förslagets övergripande mål om att återställa utarmad natur för att stärka den biologiska mångfalden och bidra till hälsosamma ekosystem. Att säkerställa biologisk mångfald och motståndskraftiga skogar är grundläggande målsättningar för svensk skogsindustri. Skogar och skogsbaserade produkter bidrar till nationella mål, FN:s mål för hållbar utveckling (SDGs) och EU:s gröna giv på flera sätt. För att säkerställa att detta bidrag kan maximeras är det viktigt att en god balans finns mellan miljömål, såsom restaurering av natur, behovet av att sköta skog för att producera träbaserade produkter, ekonomiska och sociala aspekter, såsom jobb, landsbygdsutveckling och rekreation. Vi behöver stärka arbetet med bevarandet av den biologiska mångfalden men vi behöver också bruka naturen för att säkerställa vår livsmedelsförsörjning, och minska vårt beroende av fossila resurser för att motverka klimatförändringen.

En nyckelfråga framöver kommer att vara hur man kan kombinera restaureringsmålen med behovet av samhällets gröna klimatomställning. För att samhället ska bli mindre beroende av fossila material och bränslen kommer vi att behöva mer förnybara och återvinningsbara råvaror. Detta måste noggrant utvärderas i lagstiftningsprocessen framöver, även med tanke på risken för ökat beroende av import från länder utanför EU. Skogsindustrierna beklagar att detta inte beaktades tillräckligt i Kommissionens konsekvensanalys, eftersom en risk med förslaget är att det leder till att öka EU:s miljö- och klimatavtryck utanför unionen. Den nuvarande geopolitiska situationen har satt EU:s beroende av import av olika råvaror och energi i rampljuset. Svensk skogsindustri exporterar mer än 60% av sina produkter till EU:s inre marknad och bidrar därmed stort till att förse Europa med hållbara, förnybara råvaror.

Skogsindustrierna välkomnar att förslaget indikerar att medlemsländerna bör beakta klimat- och energibehov när de identifierar restaureringsbehov i sina nationella restaureringsplaner. Detta bör stärkas och utvidgas så att medlemsstaterna kan balansera restaureringsbehov med andra viktiga samhällsmål, till exempel tillgång till förnybara råvaror, jobb och ekonomi. Vi är oroade över att den nuvarande detaljnivån i förslagets målformuleringar (särskilt i Artikel 4) begränsar dessa möjligheter. Vilket också den svenska tolkningen av art- och habitatdirektivet med högt satta kvalitetskrav medför.

Skogsindustrierna ställer sig bakom uppfattningen att ett område som har använts för produktion fortfarande ska kunna göra det efter restaurering. Det blir viktigt att hitta former där restaurering kan

kombineras med aktivt skogsbruk i samma landskap eller till och med bestånd, för att säkra både biologisk mångfald och produktion av förnybar råvara. Här anser Skogsindustrierna att Kommissionens förslag i för hög grad fokuserar på att återställande av natur till ett "naturligt" tillstånd, snarare än att säkerställa att ekosystemen kan leverera önskade funktioner och tjänster. Natur som formats av människan ses ofta i kommissionens förslag som förstörd och föreslås återställas till något mer naturligt. Detta får till följd att mark som idag ger oss viktiga ekosystemtjänster förväntas tas ur bruk, med negativa följder för klimatet och andra samhällsnyttor. Skogsindustrierna anser att den svenska regeringen måste stå upp för den svenska modellen för naturvård i skogen, med en kombination av åtgärder på olika nivåer och skalor. Det innebär att en mindre andel av skogsarealen avsätts till förmån för biologisk mångfald, medan en större andel av skogsmarken brukas med hänsyn till miljövärden i den brukade skogen. Vidare bör restaureringslagstiftningen ses som ett tillfälle att säkerställa att vi har ett effektivt områdesskydd där maximal miljönytta levereras och vi inte förlorar miljövärden på grund eftersatta skötselinsatser. Skogsindustrierna anser att Artikel 4 i förslaget tydligare bör tillåta att en avvägning mellan olika samhällsmål görs samt att skogsskötsel fortsatt kan bedrivas efter restaurering i lämpliga områden.

Sveriges nuvarande sätt att rapportera kan inte ligga till grund för efterlevnad av förordningen

Skogsindustrierna bejaktar restaurering av utarmad natur och att vi ska arbeta för en förbättring av naturtyper till 2050. För detta behövs realistiska mål som utgår från den svenska kontexten. Förslaget lägger fast övergripande mål för förbättring av naturtyper, men lämnar stort utrymme till medlemsstaterna för att lägga fast detaljer kring hur stora och vilka arealer som ska restaureras. Ländernas val av referensvärden och kvalitetskrav blir avgörande för uppfyllnad, genomförande och konsekvenser av förslaget. Skogsindustrierna anser att Sverige ska ta fram en nationell restaureringsplan (NRP) som använder sig av detta tolkningsutrymme för att säkerställa att referensvärden, kvalitetskrav och målnivåer blir funktionella och realistiska i den svenska kontexten, samt beaktar avvägningar mot andra samhällsmål.

Skogsindustrierna anser att Sveriges nuvarande Artikel 17-rapportering under Art- och Habitatdirektivet är problematisk. Den behöver ses över och göras om. Skogsindustrierna anser inte att nuvarande Artikel 17-rapportering kan ligga till grund för utformning av NRP och efterlevnad av restaureringsmålen. Då blir effekten av förslaget både orättvis och orimlig för Sverige. Vår metod skiljer sig från andra länders och resultatet blir missvisande till Sveriges nackdel.

Nuvarande Artikel 17-rapportering togs fram av myndigheter i relation till Art- och Habitatdirektivets rapporteringskrav och har varit en grund i Sveriges miljömålsarbete. Men rapporteringen är inte utformad för att innebära en målsättning eller användas i relation till lagligt bindande EU-mål. Att använda den skulle innebära en enorm ökning av naturtyperna i areal räknat, en konsekvens som inte har föregåtts av en politisk avvägning och med stora och ej utredda konsekvenser för ekonomi, energiförsörjning, livsmedelsförsörjning, landsbygdsutveckling, skogsnäring, bioekonomi, markägare etc. Behovet av en sådan politisk avvägning framförs även av Skogsutredningen 2019 (SOU 2020:73).

Sverige har högre ambitioner än andra medlemsländer, med visionära målsättningar i våra nationella miljömål. Det kan vi fortsatt ha. Men i denna nya kontext, i relation till lagstiftningskraven i det nya EU-förslaget, behöver vi utforma kvalitets- och arealreferenser som är mer likvärdig med andra medlemsstater och som innebär realistiska och relevanta mål fram till 2030, 2040 och 2050, baserat på nationella och lokala förutsättningar och behov. Det är viktigt att regeringen verkar för att förordningen

tillåter medlemsstaterna att själva fastställa gynnsamma referensarealer (FRAs) och omvärdera sin nuvarande rapportering.

Stärk tillvägagångssättet med övergripande EU-mål i kombination med att medlemsstaterna leder arbetet med restaurering

Skogsindustrierna välkomnar att förslaget ställer upp övergripande mål för restaurering, och överlåter till medlemsstaterna att bestämma hur de ska nå dessa mål, eftersom de har bäst kunskap om de nationella förhållandena. Detta tillvägagångssätt bör stärkas. Eftersom ekosystemen och den biologiska mångfalden varierar avsevärt inom EU, kan inte samma skötsel- och restaureringsmetoder tillämpas i hela unionen. Detaljerade regler skulle kunna visa sig kontraproduktiva eftersom ett tillvägagångssätt som är fördelaktigt på ett område, kan ha en negativ effekt på andra håll.

Sverige bör verka för att fortsatt själva kunna styra och prioritera vårt arbete med biologisk mångfald för att nå uppsatta mål. Detta förslag innebär att denna möjlighet inskränks och förslaget får konsekvenser för den nationella skogspolitiken, exempelvis genom att införa mål för ökande trender för ett antal skogsindikatorer som gäller på all skogsmark. Det är också tveksamt om förslaget är kompatibelt med det nya arbetssättet för formellt skydd av natur som ska bygga på frivillighet. Sverige bör ha höga ambitioner nationellt, men inte avsäga sig beslutsmöjligheten till EU. Restaureringslagstiftningen kommer definiera hur Sverige ska arbeta med dessa frågor under lång tid framöver, och därmed bör regeringen verka för att lagstiftningen sätter övergripande mål, men medger stora frihetsgrader till medlemsstaterna att bestämma prioriteringar, tillvägagångssätt och avvägningar mot andra samhällsmål. Regeringen behöver beakta hur lagförslaget relaterar till det nationella arbetet, exempelvis det nya arbetssättet med frivillighet i arbetet med formellt skydd.

De nationella restaureringsplanerna bör utformas av medlemsstaterna och Kommissionens inflytande begränsas

I de nationella restaureringsplanerna och utformningen av restaureringsåtgärder bör medlemsstaterna göra breda nationella konsekvensbedömningar, avvägning av olika intressen och samhällsekonomisk kostnadseffektivitet. Att utgå från det nationella perspektivet ger goda förutsättningar för ett framgångsrikt restaureringsarbete, anpassat till varje lands förhållanden. I linje med att medlemsstaterna bör leda arbetet med restaurering och framtagande av sina NRPs, bör detaljeringsgraden över innehållet samt Kommissionens föreslagna inflytande över planerna minska och de bör inte bedömas, godkännas eller ses över av Kommissionen. Det bör vara en nationell fråga.

Dessutom bör övervakningskraven vara kostnadseffektiva, proportionerliga och anpassade till lokala förhållanden. Frekvenskraven för övervakning bör beslutas av medlemsstaterna inom de nationella restaureringsplanerna och därför flyttas till innehållsdelen av NPR. Detta kommer att möjliggöra en kostnadseffektiv övervakning som är anpassad till de lokala förhållandena i det aktuella ekosystemet. Till exempel är förändringar i boreala skogar långsamma och den föreslagna övervakningscykeln på tre år kommer i många fall inte att ge meningsfulla resultat.

Avstå från att fastställa skogsindikatorer på EU-nivå för all skogsmark eftersom detta går utöver fokus på att återställa förstörd natur

Skogsindustrierna anser att det är mycket viktigt att följa olika skogliga indikatorer, något som har gjorts i Sverige under lång tid i Sverige. Däremot anser vi att förslaget med skogskriterier för all skogsmark i medlemsstaterna (artikel 10 och dess tillhörande bilaga VI) går längre än förordningens mål om att

återställa försämrade natur och säkerställa skydd av arter och livsmiljöer enligt art- och habitatdirektivet. Skogsindustrierna anser därmed inte att det är proportionerligt i förhållande till syftet med lagstiftningen. Att definiera gemensamma indikatorer på EU-nivå som är relevanta för de olika skogsekosystemen i medlemsstaterna är svårt och påverkar den nationella skogspolitiken. Vidare arbetar EU-kommissionen för närvarande med ett förslag till skogsövervakning som är planerat till början av 2023. Införandet av skogskriterier i restaureringslagstiftningen föregriper därmed denna policyprocess och förslag.

Delegerade akter bör inte användas för att ändra väsentliga delar av förordningen

Förslaget innehåller delegerade akter för översyn av många väsentliga delar av lagstiftningen. Till exempel bilaga I över naturtyper och bilaga VI om skogsindikatorernas beskrivning, enhet, metod och hur den tillfredsställande nivån ska fastställas. Skogsindustrierna anser att dessa förändringar av förordningen är grundläggande och kan få långtgående konsekvenser samt minskar Sveriges inflytande och möjlighet att själva utforma vårt restaureringsarbete och göra relevanta nationella avvägningar. Därför anser Skogsindustrierna att förändringar av bilagorna bör göras genom den normala lagstiftningsprocessen. Detta skulle säkerställa en demokratisk, öppen och inkluderande process och en mer förutsägbar lagstiftningsmiljö.

Övriga synpunkter på Artikel 4

Skogsindustrierna anser att det är svårt att utröna kopplingen mellan **Artikel 1** och övriga artiklar med specifika bindande mål. Enligt Artikel 1 ska förslaget flera olika bindande restaureringsmål tillsammans täcka 20% av EU:s land och hav till 2030, och alla ekosystem i behov av restaurering till 2050. Hur vet Kommissionen att målen tillsammans adderar upp till 20%? Hur är dessa 20% fördelade mellan Medlemsländer? Hur definieras "alla ekosystem i behov av restaurering", vilka och hur stora områden är detta?

Gällande **artikel 4.1** anser Skogsindustrierna att målformuleringen bör ändras från att procentsatsen till 2030, 2040 respektive 2050 gäller för arealen för varje grupp av naturtyper till att gälla generellt för naturtyperna. På så vis ges medlemsstaterna större frihet att prioritera sina restaureringsinsatser och kan exempelvis prioritera naturtyper för vilka man har ett särskilt ansvar i ett europeiskt perspektiv.

Artikel 4.3 anger att medlemsstaterna ska sätta in restaureringsinsatser för livsmiljöer till alla arter i livsmiljödirektivets bilagor och till alla vilda fåglar i den omfattning som behövs för att förbättra kvaliteten och kvantiteten och förbättra konnektiviteten till en tillfredsställande nivå. Skogsindustrierna anser att konsekvenserna är mycket otydliga och till stor del avgörs av vad som anses vara tillfredsställande nivå. Det bör tydligare avgränsas och ses i ett landskapsperspektiv.

Kravet på "icke-försämring" bör beakta naturlig variation och gälla för skyddade områden för att undvika rättslig oklarhet. I **artikel 4.6–4.7** anges att medlemsstaterna ska se till att livsmiljöer som har återställts till god status inte försämras. Eftersom ekosystemen är i ständig förändring och även påverkas av händelser utanför mänsklig kontroll, bör det specificeras att icke-försämringskravet tar hänsyn till livsmiljöernas och arternas naturligt förekommande variationer. På grund av begreppets vaghet riskerar det att skapa rättsosäkerhet för ett hållbart skogsbruk. För att undvika rättslig oklarhet bör det därför endast gälla skyddade områden.

Konsekvenser om nuvarande Artikel 17-rapportering skulle användas som grund för uppfyllelse av restaurerings-förslaget

Sverige avviker i hur man rapporterar tillståndet för naturtyper (Art 17-rapporteringen) jämfört med många andra länder, vilket gör att en betydligt större andel av våra naturtyper och arter bedöms sakna gynnsam bevarandestatus jämfört med flertalet andra medlemsländer. Sveriges rapportering utgår från en bedömd förindustriell utbredning av en naturtyp och antagandet att 20% av denna utbredningsareal bör finnas för att naturtypen ska ha god bevarandestatus. För att klassas som tillhörande naturtypen ställs också höga kvalitetskrav, något som också varierar mellan länder. Många andra länder utgår istället från den aktuella arealen vid EU-inträdet. När naturtypsgruppen skog enligt rapporterna till EU jämförs visar det sig att Sverige rapporterar en mycket låg arealandel god bevarandestatus för de skogliga naturtyperna (8 %). Bulgarien redovisar 100 % och länder som Tyskland och Grekland, som till stor del saknar sin förhistoriska skog, rapporterar 87 % god status.

För flera av de naturtyper som tillhör Skog krävs en fördubbling (taiga) eller tredubbling (bokskog) för att nå upp till god bevarandestatus. Näringsrik ekskog i kontinental zon (ungefär Skåne, Blekinge, Halland) skulle behöva femdubblas, vilket betyder att stora arealer av dagens jordbruksmark skulle behöva omföras till ekskog. Det ter sig svårförklarligt att Sverige som tillsammans med Finland har såväl högst areal som hög arealandel strikt skyddad skog inom EU samtidigt hör till de länder som rapporterar lägst andel gynnsam bevarandestatus. Det finns anledning för Sverige och EU att se över skillnaderna i rapportering, och framför allt att ha skillnaderna i åtanke när rapportresultaten kommuniceras. Utgångspunkten att 20 % av en förindustriell utbredning behöver finnas för att arter ska kunna fortleva bör också diskuteras eftersom antagandet bygger på att de strukturer och miljöer som arter kan utnyttja saknas mellan de utpekade områdena.

Innebörden av restaurerings-förslaget är att alla naturtyper listade i Annex I ska nå god status, i kondition och utbredning, till 2050 med delmål till 2030 och 2040. Med Sveriges nuvarande rapportering och val av referensvärde innebär det att vi ska nå 20% av habitatens förindustriella utbredning till 2050. Detta betyder att 2,5 miljoner ha naturskog måste återskapas. En del av den arealen kan ligga inom formella och frivilliga avsättningar. Skogsstyrelsens analys till Regeringskansliet är att 1,6 miljoner hektar skog som idag ligger på virkesproduktionsmark skulle behöva undantas från skogsbruk till 2050 för att uppfylla restaureringskraven om nuvarande rapporterings-metod används. Skogsstyrelsen bedömer att detta motsvarar en statsfinansiell kostnad på 175 miljarder kr till 2050 eller ca 8 miljarder kr per år och motsvarar en årligt minskad virkesproduktion på 8 miljoner m³sk.

Skogsindustrierna trycker på vikten av att även beakta de vidare socio-ekonomiska effekterna samt möjligheterna till klimatomställning av en så kraftigt minskad virkesproduktion. Skogsindustrierna bedömer att en minskad virkesproduktion om 8 miljoner m³sk/år som minst skulle leda till:

- Minskat förädlingsvärde med ca 10 miljarder SEK
- Minskat antal sysselsatta med ca 10 000 personer (av ca 120 000 totalt inom svensk skogsindustri)
- Riskerar att slå hårdast mot de mindre sågverken, som också ofta är en betydande kraft för att hålla landsbygden levande. I de regioner där skogsnäringen är som mest betydelsefull, står den för 5-10% av förädlingsvärde och antal sysselsatta.

- Svenska massabruk importerar redan idag en del av sin råvara, och konkurrensen på importmarknaden väntas öka signifikant, ett minskande inhemskt utbud kan snabbt slå hårt mot svenska producenter.
- Riskerar att få signifikanta tröskeeffekter. Om ett större massabruk behöver stänga så ritar det om kartan för hela skogsnäringen och ger långtgående konsekvenser även för produktionen av trävaror eftersom skogsägaren behöver få avsättning för trädets olika delar. Ett träd avverkas i skogen för att producera trävaror, men ger samtidigt massaved i toppen och energi från grenarna.
- Kan leda till längre transporter när enskilda verk och bruk riskerar att slås ut, eller behöver söka sig längre bort för att få tag i råvaran
- Kan leda till minskad investeringsvilja, efterhand som osäkerheten om råvarutillgången ökar. Svenska skogsindustrier investerar årligen ca 12 miljarder SEK.
- Minskar Sveriges möjligheter att ta vårt ansvar att hjälpa andra delar av Europa och världen med tillgång på hållbara byggnadsmaterial.
- Efterfrågan på trävaror väntas öka inom EU och andra globala marknader, samtidigt möter utbudet fortsatta svårigheter i Sverige, Europa och världen. Svenska trävaror kommer att behövas för den gröna omställningen.

För Skogsindustrierna

Emma Berglund
Skogsdirektör